

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-154)

Sep (2) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....	13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. திருவிருத்தம்.....	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 131)

811. மஹாபூத:

மஹாத்மாக்களைத் தன்னுடைய செல்வமாகவும் சொத்தாகவும் எண்ணுபவன். ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (9-13) - மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த - மஹாத்மாக்கள் மயக்கம் அடையாமல் என்னை அடைகிறார்கள் - என்றது காண்க.

812. மஹாநிதி:

அந்த மஹாத்மாக்களைத் தன்னுடைய உயர்ந்த நிதியாக எண்ணுபவன். ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (12-20) - யே து தர்மயாம்ருதமிதம் - யார் ஒருவன் தர்மமே வடிவான அமிர்தத்தைப் பின்பற்றியபடி உள்ளனரோ, அவர்கள் எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவர்கள் - என்றது காண்க.

813. குமுத:

இந்த உலகத்தில் அவர்கள் உள்ளபோதே, அவர்களுடன் இன்பமாக இருந்து வருபவன்.

814. குந்தர:

குருக்கத்தி மலர் போன்று மிகவும் தூய்மையான பரதத்வ ஞானத்தை அவர்களுக்கு அளிப்பவன். ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (10-10) – ததாமி புத்தியோகம் தம் – அவர்களுக்கு நான் உயர்ந்த ஞானத்தை அளிக்கிறேன் – என்றது காண்க.

815. குந்த:

மிகவும் நேர்த்தியான வரிசையில் தங்களுடைய பூர்வவாஸனையை வென்று, அதன் பின்னர் ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றை அடைந்தவர்களுக்கு, மேன்மேலும் பரபக்தி பரஜ்ஞானங்களை அளிப்பவன். அல்லது குந்தர: என்பது அவர்களுடைய பாவங்களைப் பிளப்பவன் என்றும், குந்த: என்பது அவ்விதம் பிளந்த பாவங்களைச் சோதிப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

816. பர்ஜந்ய:

தன்னைப் பற்றி நன்றாக அறிந்த ஞானிகளுடைய மூன்றுவகையான துன்பங்களைப் போக்குவதற்காக, அவர்களுக்கு மழையின் தேவதை போன்று கடாசுங்களைப் பொழிபவன்.

817. பவந:

அவர்களுடைய துன்பங்களை நீக்கும்பொருட்டு அவர்களிடம் செல்பவன்.

818. அநில:

அவர்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்வதற்கு, தன்னை யாரும் ஏவ வேண்டாதபடி, தானாகவே செய்பவன். தத்ப்ய ப்ரார்த்திதம் த்யாதோ ததாதி மதுஸூதந: -

மதுஸூதனனை பிரார்த்திவனுக்கு, அவன் வேண்டாத செல்வங்களையும் அளிக்கிறான்.

819. அம்ருதாசு:

தன்னுடைய குணங்கள் என்னும் அமிர்தத்தை அவர்கள் பருகும்படிச் செய்பவன்.

820. அம்ருதவபு:

அமிர்தம் போன்றுள்ள திருமேனி கொண்டவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 154)

உங்களுடைய வாதத்தின்படி கொண்டால், மேலே உள்ள தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ வாக்கியங்கள் அனைத்தும் ஒரு வயதான காளையாட்டினுடைய ஒன்றுக்கும் உதவாத சப்தம் போன்றாகிவிடும். மேலும் அவற்றை வாக்கியம் என்றே கூற முடியாதபடியும் ஆகிவிடும். ஆக இந்த வரிகளில் ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தில் உள்ள எல்லையற்ற தன்மை குறித்து கூறப்பட்டு, அதனை நூறு நூறு மடங்காக்கிக் கொண்டு, அதில் எல்லை காண இயலாத காரணத்தால் வாக்கும் மனமும் திரும்பின என்பதையே தைத்திரீய உபநிஷத் (2-9) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - மனமும் வாக்கும் திரும்பின - என்று கூறியது. இப்படியாக எல்லையற்ற ஆனந்தமாக ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம் உள்ளது என்பது அறிந்த ஒருவன் எதனைக் குறித்தும் அச்சம் கொள்வதில்லை எனப்பட்டது. இப்படியாக உள்ளவனே மந்த்ரவர்ணத்தில் படிக்கப்பட்டு, தொடர்ந்து வரும் தைத்திரீய உபநிஷத் (2-6) - ஸோகாமயத - அது விரும்பியது - என்றுள்ள வாக்கியத்தால் கூறப்பட்டு, இந்த உலகைப் படைத்துக் காப்பாற்றுவதில் பூர்ண ஸ்வதந்த்ரம் மற்றும் ஸங்கல்பம் உள்ளவனாகக் கூறப்பட்டான். ஆக இப்படிப்பட்ட அந்த ப்ரஹ்மமானது முக்தி அடைந்த ஜீவாத்மாவின் தன்மையைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது உறுதியே ஆகிறது.

1-1-18 பேதவ்யபதேசாத் ச

பொருள் - ஆனந்தமயனுக்கு வேறுபாட்டை உரைப்பதாலும்.

ஸித்தாந்தம் - மேலும் இந்தக் காரணத்தாலும் ஆத்மாக்களின் அந்தர்யாமியான ப்ரத்யகாத்மாவான ப்ரஹ்மமே ஆனந்தமயன் என்றாகிறது. தைத்திரீய உபநிஷத்

(2-1) – தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மந ஆகாச: - அந்த ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாயம் வெளிப்பட்டது - என்று தொடங்கும் பகுதியில் மந்த்ரவர்ணத்தில் படிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து மிகவும் தெளிவாக உரைக்கப்பட்டது. மேலும் இத்தகைய ப்ரஹ்மம் என்பதே அன்னம், ப்ராணன், மனம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் எவ்விதம் வேறுபட்டதோ அதே போன்று விஜ்ஞானமயமாக உள்ள ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்பதை தைத்திரீய உபநிஷத் (2-5) – தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞானமயாத் அந்யோந்தர ஆத்மா ஆனந்தமய: - அப்படிப்பட்ட இந்த விஜ்ஞானமயனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக, ஸூக்ஷ்மனாக, ஆத்மாவாக உள்ளவன் ஆனந்தமயன் - என்றது. ஆகவே இப்படியாக உள்ள வேறுபாடு காரணமாக மந்த்ரவர்ணத்தில் படிக்கப்பட்ட ஆனந்தமயனாகிய ப்ரஹ்மம், ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றாகிறது.

1-1-19 காமாத் ச ந அநுமாநாபேக்ஷா

பொருள் - ஜகத் ஸ்ருஷ்டி என்பது வெறும் ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே, ப்ரக்ருதியை நாடி இருப்பதில்லை.

ஸித்தாந்தம் - இந்த உலகத்தை ஜீவாத்மா படைப்பதாகக் கொண்டால் அவித்யை முதலான தோஷங்களின் பிடிப்பில் உள்ள ஜீவாத்மாவால், அசேதன வஸ்துக்களான ப்ரதானம் மற்றும் அநுமானம் முதலானவற்றின் தொடர்பு இல்லாமல் ஏதும் செய்ய இயலாது என்று உணரவேண்டும். இது போன்றுதான், நான்முகன் உலகத்தைப் படைப்பதும் ஆகும். ஆனால் இங்கு அசேதனத்துடன் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லாமல், தனது இச்சை என்பதை மட்டுமே கொண்டு அனைத்து சேதன அசேதனங்களை தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (6) – ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம் – அந்த ஆனந்தமயன் நான் பலவாகக்கடவேன் என்று ஸங்கல்பித்தது - என்பதில் உள்ளது போன்று அனைத்தையும் அவன் ஸ்ருஷ்டித்தான். இதனை தைத்திரீயம் (2-6) – இதம் ஸர்வம் அஸ்ருஜத யதிதம் கிம் ச – இங்கு உள்ள அனைத்தையும் இப்படியாகப் படைத்தான், அது அல்லாமல் வேறு எது – என்றது. ஆக உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது அநுமானம் முதலான அசேதனத் தொடர்பு

ஆனந்தமயனுக்கு அவசியம் இல்லை; எனவே அவன் ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறானவன் என்று தேறுகிறது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 154)

பாகவதாபசாரத்தின் கொடுமை

மூலம் - ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அக்ருத்யகரண க்ருத்யகரணங்களோடே பகவதபசாராதிகளைச் சேர எடுத்தது கோபலீவர்த்தன ந்யாயத்தாலே பகவதபசாராதிகள் தீவ்ரங்கள் என்கைக்காக. எல்லாம் பகவதபசாரங்களாயிருக்க, முகபேதங்களை விலக்ஷித்துச் சிலவற்றை இங்கு பாகவதபசாரங்கள் என்கிறது. “யாவை சில அபசாரங்களைப் புறம்பே செய்கிறான்; அப்படிப்பட்டவை தம்மையே பகவத்பாகவத விஷயங்களிலே செய்தால் விஷயஸ்வபாவத்தாலே ராஜத்ரோஹாதிகளைப்போலே மிகவும் தண்டஹேதுக்களாம்” என்று விசேஷோபாதநத்துக்கு அபிப்ராயம். நரகத்துக்கு நாற்றங்காலான ஸம்ஸார மண்டலத்திலே நல்வழி நடப்பார் துர்லபராயிருக்க பகவத்விஷயத்தைப் பற்றி அதிகாராநுரூபமாக முக்திமார்க்கத்துக்கு முன்னடியான கர்மயோகாதி பர்வபேதங்களிலே நின்றாரையும் நெகிழி நினைக்கை பாகவதாபசாரம்.

விளக்கம் - ஸ்வாமி எம்பெருமானார் தன்னுடைய சரணாகதி கத்யத்தில் பகவத் அபசாரம் குறித்துக் கூறும்போது, செய்யக்கூடியவை மற்றும் செய்யக்கூடாதவை முதலானவற்றைக் குறித்துக் கூறியது கோபலீவர்த்தன ந்யாயம் காரணமாக பகவத் அபசாரங்கள் மிகவும் கொடுமையானவை என்று உணர்த்தவே ஆகும் (கோபலீவர்த்தன ந்யாயம் - கோ என்னும் பதம் பசு மற்றும் காளை ஆகிய இரண்டையுமே உணர்த்தும் பொதுவான பதமாகும். ஆனால் பலீவர்த்தம் என்பது காளையைக் குறிக்கும். ஆக கோ என்று பொதுவாகக் கூறாம, பலீவர்த்தனம் கொண்டு வா என்று கூறினால், காளையை மட்டுமே கொண்டு வரவேண்டும். இதே

போன்று செய்யக்கூடாதவை என்பதிலேயே பகவத் பாகவத அபசாரங்கள் அடங்கும் என்றாலும், அவற்றைத் தனித்தனியே கூறியது மேலும் குறிப்பிட்டு உணர்த்தவே ஆகும் என்று கருத்து). எந்தவிதமான பாவமும் பகவத் அபசாரமே ஆகும்; ஆனாலும் ஒரு சிலவற்றை மட்டும் தனித்துக் கூறுவது, அவை பாகவத அபசாரங்கள் என்று உணர்த்தவே ஆகும். “பொதுவாக சிலர் சிலருக்கு அபசாரங்கள் இழைக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்ட அபசாரங்களை பகவத்பாகவத விஷயங்களிலே செய்தால், அவற்றின் கொடுமை காரணமாக, அவை ராஜதுரோஹம் போன்று மிகவும் கொடிய தண்டனை அடையவேண்டிய குற்றங்களாகும்” என்று கருத்து. நரகத்துக்கு மிகவும் எளிதாக இட்டுச்செல்லும் இடமாக உள்ளது. இந்தக் காரணத்தால், இதில் நல்லவழியில் நடப்பவர்கள் மிகவும் குறைவே ஆகும். ஆகவே இந்த உலகத்தில் பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவராகி, ஆனால் மோஷுத்திற்கான உபாயம் கைகூடாமல், அதன் முன்பு உள்ளதான கர்மயோகம் மற்றும் ஞானயோகங்களிலே உள்ளவர்களை இழிவாக எண்ணுதல் பாகவத அபசாரங்களாகிறது.

மோஷும் கிட்டாமை மற்றும் கிட்டும் நிலை

மூலம் –

ந சப்தசாஸ்த்ராபிரதஸ்ய மோசேஷா ந போஜநாச்சாதந தத்பரஸ்ய
ந சைவ ரம்யாவஸத ப்ரியஸ்ய ந லோக சித்தக்ரஹணே ரதஸ்ய

இத்யாதிகளிலும் பகவத்ப்ராவண்யமின்றிக்கே,

சிச்நோதரே யே அபிரதா: ஸதைவ ஸ்தேயாந்ருதா வாக்பருஷாச்ச நித்யம்
வ்யபததர்மா இதி தாந் விதித்வா தூராத்தேவா: ஸம்பரிவர்ஜயந்தி

என்கிறபடியே பாஹ்யவிஷய ப்ராவண்யமேயுடையார்க்கு மோஷுமில்லை
என்றபடி.

பராங்குமகாநாம் கோவிந்தே விஷயாஸக்த சேதஸாம்
தேஷாம் தத்பரமம் ப்ரஹ்ம தூராத் தூராதரே ஸ்திதம்

இத்யாதிகளிலும் இவ்வர்த்தம் ஸித்தம்.

தந்மயத்வேந கோவிந்தே யே நரா ந்யஸ்தசேதஸ:
விஷய த்யாகாதிநஸ்தேஷாம் விஜ்ஞேயம் ச ததந்திகே

இத்யாதிகள் பகவத்பரமாய் விஷய த்யாகாதிகளுமானார்க்கு விளம்பமில்லை
என்கிறன.

விளக்கம் – இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (2-10) - ந சப்தசாஸ்த்ராபிரதஸ்ய மோசேஷா ந
போஜநாச்சாதந தத்பரஸ்ய ந சைவ ரம்யாவஸத ப்ரியஸ்ய ந லோக சித்தக்ரஹ்ணே
ரதஸ்ய – சப்த இலக்கண சாஸ்த்ரங்களில் எப்போதும் மூழ்கியபடி உள்ளவனுக்கும்,
உடை மற்றும் உணவு விஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவனுக்கும், அழகான
வீட்டில் வசிப்பதில் விருப்பம் உள்ளவனுக்கும், உலகத்தினரின் மனம்
கவரும்விதமாகப் பேச ஆர்வம் உள்ளவனுக்கும் மோசஷம் கிட்டாது – என்றும்,
பகவானைக் குறித்த சிந்தனை சிறிதும் இல்லாமல், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம்
(305-36) - சிசுநோதரே யே அபிரதா: ஸதைவ ஸ்தேயாந்ருதா வாஃபருஷாச்ச
நித்யம் வ்யபததர்மா இதி தாந் விதித்வா தூராத் தேவா: ஸம்பரிவர்ஜயந்தி –
எப்போதும் சிற்றின்பம் மற்றும் உண்ணுதல் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டவர்கள்,
திருடுதல் மற்றும் கடுமையாகப் பேசுதல் என்பதையே இயல்பாக உள்ளவர்கள்
முதலானோர் தங்களுடைய தர்மங்களை விட்டவர்கள் என்று கருதி தேவர்கள்
இவர்களை அண்டுவதில்லை – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தாழ்ந்த சிந்தனையும்
செயலும் உள்ளவர்களுக்கு மோசஷம் கிட்டுவதில்லை. இதனை ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம்
(99-13) - பராங்குமகாநாம் கோவிந்தே விஷயாஸக்த சேதஸாம் தேஷாம் தத்பரமம்
ப்ரஹ்ம தூராத் தூராதரே ஸ்திதம் – கோவிந்தனை மறந்து எப்போதும் சிற்றின்ப
விஷயங்களில் மனதைச் செலுத்துபவர்களுக்கு, பரப்ரஹ்மம் மிகவும் தூரத்தில்
உள்ளது – என்று உரைத்தது காண்க. ஆனால், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (99-15) -
தந்மயத்வேந கோவிந்தே யே நரா ந்யஸ்தசேதஸ: விஷயத்யாகாதிநஸ்தேஷாம்

விஜ்ஞேயம் ச ததந்திகே - கோவிந்தனை எப்போதும் சிந்தித்தபடி, அவனிடம் மட்டுமே மனதைச் செலுத்தி, மற்ற விஷயங்களில் பற்றுதல் இல்லாமல் உள்ளவர்களின் அருகில் பகவான் எப்போதும் உள்ளான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனை எண்ணியபடியும், மற்ற விஷயங்களைக் குறித்த சிந்தனை இல்லாமலும் உள்ளவர்களுக்கு மோசடித் தாமதிக்காமல் உண்டாகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 110)

377. சீற்றமுளவென்ற வநந்தரத்திலே மிவ்வர்த்ததைத்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

அவதாரிகை - இப்படி சொல்லுகை ஈச்வரனுக்குச் சீற்றத்துக் குடலென்னுமிது லெளகிக ந்யாயத்தைக் கொண்டு சொல்லவேணுமோ, தத்வ தர்சிகளான திருமங்கையாழ்வார் பூர்வோக்திக் கநந்தரத்திலே தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யென்கிறார் (சீற்றமுள) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறியது போன்று உரைப்பதே ஸர்வேச்வரன் கோபம் கொள்வதற்கான காரணம் என்பதை, உலகில் பொதுவாக காணப்படும் நியாயங்கள் மூலம் உரைக்கவேண்டுமோ? உண்மையாக உள்ளவற்றை அறிந்தவர்களான திருமங்கையாழ்வார் முன்னர் உரைத்த பாசுரத்திற்கு அடுத்தபடியாகத் தானே அருளிச்செய்தார் என்று இந்த சூர்ணையில் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “இன்னம், மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல்” என்று ஈச்வரன் தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே ஸம்ஸரிப்பிக்கிறானாகச் சொன்னவிது, கர்மாநு குணமாக ஸம்ஸரிக்கிற ஆத்மாவை ஸம்ஸாரத்தினின்று மெடுக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணிப் போருமவன் திருவுள்ளம் சீறுகைக் குடலென்று நினைத்து, கீழ் விண்ணப்பஞ் செய்த வார்த்தையாலே திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்றமுண்டென்ற முதல் வார்த்தைக் கநந்தரத்திலே, இழவுக்கடி யவனாகச் சொல்லுகை நிக்ரஹ ஜநகமென்னு மிவ்வர்த்ததை முன்பப்படி அருளிச்செய்த தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யென்கை.

விளக்கம் - பெரியதிருமொழி (11-8-1) - இன்னம் ஆற்றங்கரைவாழ் மரம் போல் அஞ்சுகின்றேன் - என்று அருளிச்செய்ததைத் தொடர்ந்து, பெரியதிருமொழி (11-8-2) - மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல் - என்று அருளிச்செய்தார். அதாவது ஸர்வேச்வரன் தனது சுதந்திரம் காரணமாக ஜீவாத்மாவை ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியபடி இருக்கச்செய்கிறான் என்று உரைத்தால், கர்மம் காரணமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள ஜீவாத்மாவை அதிலிருந்து உயர்த்துவதற்கு முயற்சிக்கும் ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளத்தில் சீற்றம் ஏற்படும் என்று எண்ணினார்; ஆகவே இதுவரை விண்ணப்பம் செய்த சொற்கள் மூலம் ஸர்வேச்வரனுக்கு கோபம் உண்டு என்ற பொருள் உள்ளதான முதல் சொல்லைத் தொடர்ந்து (அதாவது கடந்த பாசுரத்தினைத் தொடர்ந்து), அவனை இழந்து நிற்பதற்குக் காரணம் (அவனுடைய சுதந்திரம் என்று) அவனே என்று உரைப்பது சீற்றத்தை ஏற்படுத்தும் என்றுள்ள அர்த்தத்தை திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

378. சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் சொல்லும்படி யென்னென்னில், அருளும் ஆர்த்தியும் அநந்யகதிவமும் சொல்லப்பண்ணும்.

அவதாரிகை - “சீற்றமுள்” என்ற பின்பும் “ஆகிலும் செப்புவன்” என்று முன்பு சொன்னது தன்னையே சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை, ப்ரச்நோத்தரூபேண ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் (சீற்றம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பெரியதிருமொழி (11-8-1) - சீற்றமுள் - என்று கூறிய பின்னர், பெரியதிருமொழி (11-8-2) - ஆகிலும் செப்புவன் - என்று முன்னர் உரைத்த விஷயத்தையே மீண்டும் உரைத்ததன் காரணத்தை, இந்தச் சூர்ணையில் கேள்வி-பதில் வடிவத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன வித்தாலே ஈச்வரன் திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்ற முண்டென் றறிந்தால் பின்னையு மிவ்வார்த்தையைக் கூசாமல் திருமுன்பே சொல்லும்படி யெங்ஙனே யென்னில்? அவன் சீற்றத்தைத் தன் ஸந்நிதியில்

ஜீவிக்கவொட்டாத பர்துக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான க்ருபையும், சீற்றங்கண்டஞ்சி வாய் மூட வொட்டாதபடி கரையழிந்து செல்லுகிற ஸம்ஸாரார்த்தியும், சீறியெடுத்த தெறியிலும் வேறு புகலில்லாமையாகிற அநந்யகதித்வமும் சொல்லும்படி பண்ணுமென்கை. இத்திருமொழியிலே, “அடைய வருளா யெனக்குன்றனருளே”, “துணியேனினி நின்னருளல்ல தெனக்கு”, “தொண்டரானவர்க் கின்னருள் செய்வாய்” என்று பல விடங்களிலு மவனருளையும்; “ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்”, “காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போலாற்றத் துளங்கா நிற்பன்”, “பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாப்போல் தாங்காதுள்ளந் தள்ளும்”, “இருபாடெரி கொள்ளியுனுள் ளெறும்பே போலுருகா நிற்குமென்னுள்ளம்”, “வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம் போலே யுள்ளந் துளங்கா நிற்பன்” என்று பல த்ருஷ்டாந்தங்களாலும் தம்முடைய ஆர்த்யநந்ய கதித்வங்களையு மருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - முன்னர் உரைத்த சொற்கள் கேட்டு ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்தில் கோபம் உள்ளது என்று அறிந்த பின்னரும், இந்தச் சொற்களைச் சற்றும் கூசாமல் அவன் முன்பாக மீண்டும் எப்படி உரைக்க இயலும்? இதற்கு விடை - அவனுடைய கோபம் என்பது தனது அருகில் வர இயலாதபடி செய்வதான மற்றவர்களின் துன்பத்தைக் கண்டால் பொறுக்க இயலாத அவனுடைய கருணையும், அவனுடைய சீற்றத்தைக் கண்ட பின்னரும் அச்சம் கொண்டு வாயை மூடிக் கிடக்க இயலாதபடி செய்வதான கரையை அழிக்கும் வெள்ளம் போன்ற ஸம்ஸார துன்பமும், அப்படியே அவன் சீற்றத்துடன் நம்மை எறிந்தாலும் வேறு புகலிடம் இல்லாத அநந்யகதித்வமும் இவ்விதம் நம்மை உரைக்கும்படிச் செய்யும். இந்தத் திருமொழியில், பெரியதிருமொழி (11-8-6) - அடைய வருளா யெனக்குன்றனருளே - என்றும், (11-8-8) - துணியேனினி நின்னருளல்ல தெனக்கு - என்றும், (11-8-9) - தொண்டரானவர்க் கின்னருள் செய்வாய் - என்றும் பல பாசுரங்களில் அவனுடைய கருணை குறித்து அருளிச்செய்தார். மேலும் பெரியதிருமொழி (11-8-1) - ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன், (11-8-2) - காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போலாற்றத் துளங்கா நிற்பன், (11-8-3) - பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாப்போல் தாங்காதுள்ளந் தள்ளும், (11-8-4) -

இருபாடெரி கொள்ளியுனுள் ளெறும்பே போலுருகா நிற்குமென்னுள்ளம், (11-8-5)
- வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம் போலே யுள்ளந் துளங்கா நிற்பன் - என்றும்
உள்ள பாசுரங்களில் காணப்படும் பல உதாரணங்கள் மூலம் தனது ஸம்ஸார
துன்பம் மற்றும் வேறு துணை இல்லாத நிலை ஆகியவற்றை அருளிச்செய்தார்.

**379. சீறினாலும் காலைக் கட்டிக் கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவனைப்
பெற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே.**

அவதாரிகை - இப்படி அநந்யகதித்வாதிக ளுண்டானாலும் அவனுக்குச் சீற்றம்
பிறக்கும் படி சிலவற்றைச் சொல்லலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(சீறினாலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் அவன் அல்லாமல் வேறு கதி இல்லை போன்ற பலவும்
இருந்தாலும், அவனுக்குக் கோபம் ஏற்படுத்தும்படியான செயல்களைச்
செய்யலாமோ அல்லது கூறலாமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது சீறின காலத்திலும் சீற்றத்துக்கு விஷயமானவர்களுக்குச்
சென்று திருவடிகளைப் பூண்டுகொள்ளலாம்படி பரமக்ருபாவான
யிருப்பானொருவனைப் பெற்றால் நினைத்தபடி யெல்லாம் சொல்லலாமிறே
யென்கை.

விளக்கம் - எத்தனை கோபம் கொண்டாலும், கோபத்திற்கு இலக்கானவர்கள்
சென்று திருவடிகளை தலையில் வைத்துக்கொள்ளும்படியான உயர்ந்த கருணை
உள்ளவனைப் பெற்றால் எப்படி வேண்டுமானாலும் உரைக்கலாம் என்று கருத்து.

380. “க்ருபயா பர்யபாலயத்”, “அரிசினத்தால்”.

அவதாரிகை - சீறின தசையிலும் காலைக்கட்டிக் கொள்ளலாயிருக்கும்படிக்கு
ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (க்ருபயா பர்யபாலயத், அரிசினத்தால்) என்று.

விளக்கம் - அவன் கோபம் கொண்டாலும் அவனுடைய திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொள்ளலாம் என்பதற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “ஸதம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்” என்று, அபராதத்தைத் தீரக் கழியச் செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக் கிலக்காய்ப் புறம்பு புகலற்றவாறே வந்து திருவடிகளிலே விழுந்த காகத்தை, க்ருபையாலே ரஷித்தா ரென்கையாலும்; “அரிசினத்தா லீன்ற தாயகற்றிடினும் மற்றவன் தன்னருள் நினைந்தே யழுங்குழுவியதுவே போன்றிருந்தேன்” என்று, பெறுகைக்கு வருந்தி வரங்கிடந்து பெற்ற தாயானவள், இது செய்த தீம்பைக் கண்டு அரிந்து பொகடவேண்டும் சீற்றத்தை யுடையளாய்க் கொண்டு கிட்ட வரவொட்டாமல் தள்ளிவிட்டாலும், வேறு போக்கடியற்று, சீறியெடுத்தெறிகிற அவளுடைய முகத் திரக்கத்தையே நினைத்து அழுது காலைத் தழுவிக்கொள்ளும் குழவி போலே, என் அபராதத்தைக் கண்டு அருகுவாராதபடி தேவர் தள்ளிவிடப் பார்க்கிலும் திருவடிகளல்லது வேறு போக்கடியற்றிருந்தேன் என்று ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமா ளருளிச்செய்கையாலும்; (சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானெருவன்) என்னுமிடம் ஸித்தமென்கை. இப்படி, ஆழ்வாரருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்தை, “நிராஸகஸ்யாபி நதாவதுத்ஸஹே மஹேசஹாதும் தவபாத பங்கஜம், ருஷா நிரஸ்தோபி சிசுஸ் ஸ்தநந்தயோ நஜாது மாதுச்சரணௌ ஜிஹாஸதி” என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்தாரிறே. ஆக இவ்வளவும், (பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறாடில் அஜ்ஞாதையே ஸித்திக்கும்) என்றதின் மேல் வந்த சங்கா பரிஹாரங்கள் பண்ணப்பட்டது.

விளக்கம் - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-35) - ஸதம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் - சரணம் புகுந்தவனும், தரையில் விழுந்தவனும் ஆகிய அந்தக் காகாஸுரனைக் கொல்வதற்கான அனைத்து உரிமையும் உள்ளபோதிலும், அனைவருக்கும் புகலிடமாக உள்ள இராமன் அவனைக் காப்பாற்றினான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, குற்றத்தை மிகவும் தெளிவாக அறிந்து கொண்டே செய்து, இராமனின் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தால் அடிபட்டு வேறு கதியில்லாமல் தனது திருவடிகளில் வந்து விழுந்த காகாஸுரனை இராமன் தனது கருணையால் காப்பாற்றினான்.

பெருமாஸ்திருமொழி (5-1) - அரிசினத்தா லீன்ற தாயகற்றிடினும் மற்றவள் தன்னருள் நினைந்தே யழுங்குழுவி யதுவே போன்றிருந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, “குழந்தையைப் பெறுவதற்கு மிகவும் துன்பப்பட்டு வரம் கிடந்து பெற்றெடுத்த தாய் ஒருவள், அந்தக் குழந்தை செய்யும் தீங்கைக்கண்டு அதனை வெட்டி விடவேண்டும் என்ற கோபம் கொண்டு, தனது அருகில் அது வரக்கூடாது என்று தள்ளிவிட்டாலும், வேறு போக்கிடம் அறியாமல், சீற்றத்துடன் தன்னைத் தூக்கி வீசும் அந்தத் தாயின் முகத்தில் உள்ள இரக்கத்தை மட்டுமே எண்ணி அழுதபடி அவளுடைய காலகளைப் பிடித்துக் கொள்ளும் குழந்தையைப் போன்று, நான் செய்த குற்றத்தைக் கண்டு உனது அருகில் வரவிடாதபடி தள்ளிவிட்டாலும் உனது திருவடிகள் அல்லாமல் வேறு போக்கிடம் இல்லாமல் உள்ளேன் - என்று குலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்தார். இந்த இரண்டினாலும் “சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானெருவன்” என்று கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டது தெளிவாகிறது. இப்படியாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இதே அர்த்தத்தை ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (26) - நிராஸகஸ்யாபி நதாவதுத்ஸஹே மஹேசஹாதும் தவபாத பங்கஜம், ருஷா நிரஸ்தோபி சிசுஸ் ஸ்தநந்தயோ நஜாது மாதுச்சரணௌ ஜிஹாஸதி - ஸர்வேச்வரனே! என்னை நீ கைவிட முயற்சித்தாலும் உனது திருவடித் தாமரையை விட்டுப்போவதற்கு நான் விரும்பமாட்டேன். தாய்ப்பால் பருகும் ஒரு குழந்தையை அதன் தாய் தள்ளினாலும், தனது தாயின் கால்களை அந்தக் குழந்தை விடாது அல்லவோ - என்று ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? ஆக இதுவரை “பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறாடில் அஜ்ஞாதையே ஸித்திக்கும்” என்றுள்ள சூர்ணை 367ல் உண்டான சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கப்பட்டது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 120)

2-3-2. ஒத்தார் மிக்காரை இலையாய மாமாய

ஒத்தாயெப்பொருட்கும் உயிராய் என்னைப் பெற்ற

அத்தாயாய்த் தந்தையாய் அறியாதன வறிவித்து

அத்தா நீசெய்தன அடியேன்றியேனே

பொருள் - சமமானவர்களும், உயர்ந்தவர்களும் இல்லாத மாயமான செயல்கள் செய்யும் குணங்கள் உள்ளவனே! அனைத்து பொருள்களுக்கும் ஒத்தபடி அவதாரித்தவனே! அனைவருக்கும் உயிராகி, என்னைப் பெற்ற தாயாகி, தந்தையாகி, நான் அறியாத பலவற்றையும் அறியச்செய்தவனே! இப்படியாக நீ செய்த செயல்கள் நான் அரியமாட்டேன்.

அவதாரிகை - இப்பாட்டு ப்ரஸ்துதமானவளவிலே எம்பார் கோஷ்டியில் “இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரதமகுரு ஆர்?” என்று பிறந்ததாய், இருந்த முதலிகளிற் சிலர், “ஆசார்யனன்றோ” என்றார்கள்; சிலர் ஆசார்யன் ஸ்ரீபாதத்திலே ‘ஆசர்யிக்கப்போரு’ என்று அழைத்துக் கொண்டு போய்ச் சேரவிட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ப்ரதமகுரு என்றார்கள்; அங்ஙனன்று காண்; அவன் இவனை அழைத்தாலும் இவன் ‘அல்லேன்’ என்னாதபடி ‘இசைவித்தென்னை’ என்கிறபடியே அகவாயிலேயிருந்து இசைவித்த ஸர்வேஸ்வரன் காண் ப்ரதமகுரு” என்று அருளிச்செய்தார். “அகன்ற நம்மை அவன் திருவடிகளிலே சேரவிட்டது நெஞ்சிறே” என்று இவர் திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடப் புக்கவாரே, “நீர் வழி

போவாரைக் கொண்டாடுகிறதென் அடியறியாதே?” என்ன; “ஆராய்ந்தவாரே, அதுக்கும் அடி அவனாயிருந்தது; நடுவே நெஞ்சைக் கொண்டாடினோமித்தனையாகாதே” என்று, அதைவிட்டு “என்னையும் இசைவித்த ஸர்வேச்வரனைக் கொண்டாடர்” என்ன; தம் திருவுள்ளத்தைவிட்டு, ஸர்வேச்வரனைக் கொண்டாடுகிறார்.

விளக்கம் - ஸ்வாமி எம்பார் திருவாய்மொழிக்குப் பொருள் அருளிச்செய்து கொண்டிருந்தபோது இந்தப் பாசரம் ஒருநாள் வந்தது. அப்போது அங்கு இருந்து சிலர், “நம்முடைய இந்த ஆத்மாவுக்கு முதல் குரு யார்?”, என்றனர். அப்போது அங்கு இருந்தவர்களில் பெரியோர்கள் சிலர், “ஆசார்யனே ஆவான் அல்லவோ?”, என்றனர். ஒரு சிலர், “ஆசார்யனின் திருவடியில் சென்று அண்டி நிற்பாயாக என்று நம்மை ஆசார்யனிடம் அழைத்துக்கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவன் அல்லவோ”, என்றனர். அப்போது எம்பார், “அப்படி அல்ல; அழைத்தாலும் ‘இவன் அல்லன்’ என்று நம்மை ஒதுக்காமல், திருவாய்மொழி (5-8-9) - இசைவித்து என்னை - என்று கூறுவது போன்று தனது திருவுள்ளம் குளிர்ந்து நம்மை ஏற்றுக்கொண்ட ஸர்வேச்வரன் அல்லவோ முதல் குரு”, என்றார். கடந்த பாசரத்தில், “ஸர்வேச்வரனை விட்டு அகன்று சென்றபோது, மீண்டும் நம்மை அவனுடைய திருவடிகளில் சென்று சேர்த்தது இந்த நெஞ்சம் அல்லவோ”, என்று தனது நெஞ்சத்தை இவர் கொண்டாடினார். அப்போது அவருடைய மனம் இவரிடம், “நீவீர் காரணம் அறியாமல் வழியில் போகும் ஒருவனைக் கொண்டாடுவது போன்று என்னைக் கொண்டாடுகிறீர்கள். என்னையும் ஏற்றுக்கொண்டு அவன் பக்கம் திருப்பிய ஸர்வேச்வரனை அல்லவோ நீவீர் கொண்டாடவேண்டும்?”, என்றது. இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார், “நன்றாக ஆராய்ந்தால், நீ அவனைச் சிந்திப்பதற்கும் காரணம் அவன் அல்லவோ? ஆக அவனைக் கொண்டாடுவதற்கு முன்பு நடுவில் உன்னைக் கொண்டாடினேன்”, என்று கூறி, நெஞ்சத்தை விட்டு ஸர்வேச்வரனைக் கொண்டாடுகிறார். இங்கு அரும்பத உரையில் பெரியதிருமொழி (11-6-6) - பேய் இருக்கும் - என்ற பாசரத்தை ஒப்பு நோக்கியுள்ளது காணலாம். இதன் பொருள் - பெற்ற தாய் உள்ளபோது அவளைக் கவனிக்காமல், மரக்கட்டை ஒன்றை வெந்நீர் கொண்டு நீராட்டுவது போன்று, உங்களைத் தனது திருவயிற்றில் வைத்துத் தாய் போன்று காப்பாற்றும்

ஸர்வேச்வரன் உள்ளபோது வேறு தெய்வங்களைக் கொண்டாடுகிறீர்களே! - என்பதாகும். இதனைப் போன்று இவரது நெஞ்சம், “என்னையும் ஏற்றுக் கொண்ட அவனைவிட்டு என்னைக் கொண்டாடுகிறீர்களே!”, என்று கேட்டதாகக் கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (ஒத்தார் மிக்காரையிலையாய மாமாய) என்னை இப்படி விஷயீகரித்த நீதான் ஒரு குறைவாளனாய்ச் செய்தாயோ? ஸ்ரீய:பதிக்கும் தன்னால் கழிக்க வொண்ணாதபடி யிருப்பதொரு தாரித்ரயமுண்டு; “ந தத்ஸமச்சாயதிகச்ச த்ருச்யதே” என்கிறபடியே ஸமாதிக தரித்ரனாயிருக்கும், (மாமாய) இதென்ன ஆச்சர்யந்தான்!

விளக்கம் - (ஒத்தார் மிக்காரையிலையாய மாமாய) - கடந்த பாசுரத்தில், “தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலும் அமுதும் ஒத்தே” என்று தானும் அவனும் கலந்ததை உரைத்தார். பின்னர் ஏற்பட்ட சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் “ஒத்தார் மிக்காரையிலையாய மாமாய” என்கிறார். இப்படியாக எனது சேர்த்தியில் பலவிதமான ரஸங்களும் ஏற்படும்படியாக என்னைச் சேர்த்துக்கொண்ட நீ குறைவாளனாக ஆனாயோ? இங்கு ஸ்வாமி எம்பார் கூறும் விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுக்கு ஒத்தார், மிக்கார் என்று யாரும் இல்லை; “இல்லை” என்பது தரித்ரம் அல்லது வறுமை உள்ளவனுக்கு மட்டுமே உண்டு; ஆக பெரியபிராட்டியின் நாதனாக உள்ளபோதிலும் இப்படிப்பட்ட தப்ப இயலாத வறுமை இவனுக்கே வந்ததே - என்பதாகும். ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - ந தத்ஸமச்சாயதிகச்ச த்ருச்யதே - ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவரும் இல்லை, ஒத்தவரும் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்றபடி அவன் உள்ளான். (மாமாய) - இது என்ன ஆச்சர்யம்.

வ்யாக்யானம் - (ஒத்தாய் எப்பொருட்கும்) நீ ஆராய் என்பட்டாய்? ஸமாதிக தரித்ரனா யிருக்கிற நீயே இதர ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தாய். (எப்பொருட்கும் ஒத்தாய்) ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே விஷ்ணுநாமாவாயும், இந்த்ராநுஜனாயும், ராமக்ருஷ்ணாத் யவதாரங்களைப் பண்ணியும், திர்யக்குகளோடொக்க மஹாவராஹமாய், ஸ்தாவரங்களோடொக்க குப்ஜாம்ரமாயும் நிற்கும் நிலை. குப்ஜாம்ரமாய் நின்றதுக்குக் கருத்து - “செவ்வே நின்றால் பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் ஏறவொண்ணாது” என்று எல்லார்க்குமொக்க

ஸுலபனாகைக்கு. இப்படி நிற்கிறதென்? என்னில்; மேன்மையோடே வரில் “கிட்டவொண்ணாது” என்று அகலுவர்கள்; தாழவிட்டுவரில் காற்கடைக் கொள்ளுவர்கள்; ஆகையாலே, ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரிக்கவேணும்; “ப்ரஹ்மேச மத்யகணநா கணநார்க்கபங்க்தா விந்த்ராநுஜத்வ மதிதேஸ்தநய த்வயோகாத் இஷ்வாகு வம்ச யதுவம்ச ஜநிச்ச ஹந்த ச்லாக்க்யாந் யமூந்யநுபமஸ்ய பரஸ்ய தாம்ந:” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (ஒத்தாய் எப்பொருட்கும்) - நீ என்ன பாடுபடுகிறாய்! ஒத்தவரும் மிக்கவரும் இல்லாத வித்தியாசமான தரித்ரனாக உள்ளபோதிலும், அனைத்து பொருள்களுக்கும் ஒத்தது போன்று அவதரித்தாயே! (எப்பொருட்கும் ஒத்தாய்) - நான்முகன் மற்றும் ருத்ரனுக்குச் சமமாக மஹாவிஷ்ணு என்றும், இந்த்ரனின் தம்பியான உபேந்த்ரன் என்றும், இராமன் க்ருஷ்ணன் என்றும், விலங்குகளுக்குச் சமமாக வராகம் என்றும், அசையாத பொருள்களுக்கு ஒப்பாக குட்டை மாமரம் என்றும் வந்தாய். குட்டையான மாமரமாக நின்றது ஏன் என்றால் உயரமாக நின்றால் குள்ளமான பெண்களுக்கும், ஏதும் அறியாதவர்களுக்கும் அடைவது கடினம் என்பதால் ஆகும்; ஆக அனைவருக்கும் எளிதாக அடைபவனாக இருப்பதற்காக ஆகும். ஏன் இவ்விதம் அந்தந்த வஸ்துக்களாக அவதரிக்கவேண்டும்? மேன்மையோடு கூடியவனாக வந்தால், “இவனை நம்மால் அண்ட இயலாது” என்று எண்ணி அகன்றுவிடுவார்கள்; மிகவும் எளியவனாக வந்தால், “இவனை ஏதும் செய்யலாம்” என்று அற்பமாக எண்ணுவார்கள்; ஆகவே அந்தந்த குலத்தில் வந்தான். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் (15) - ப்ரஹ்மேச மத்யகணநா கணநார்க்கபங்க்தா விந்த்ராநுஜத்வ மதிதேஸ்தநய த்வயோகாத் இஷ்வாகு வம்ச யதுவம்ச ஜநிச்ச ஹந்த ச்லாக்க்யாந் யமூந்யநுபமஸ்ய பரஸ்ய தாம்ந: - நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் நடுவில் வந்து அவதரித்ததும், பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களில் அவதரித்ததும், அதிதிக்கு புத்ரனாகப் பிறந்து உபேந்த்ரன் என்றானதும், இஷ்வாகு மற்றும் யது வம்சத்தில் அவதரித்ததும் என்பதான அனைத்தும் போற்றத்தக்கதாக உள்ளன - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அவதரித்துச் செய்வதென்? என்னில், (உயிராய்) இச்சேதநன் தான் தனக்குப் பார்க்கும் ஹிதத்தையும் பார்க்கக் கடவனாயிருக்கை.

தாரகனாய் என்னவுமாம். (என்னைப் பெற்ற அத்தாயாய்) தான் உண்டாகிலிறே தான் தனக்கு ஹிதம் பார்ப்பது. வளர்த்துக் கொண்ட தாயன்றிக்கே, “பெறவேணும்” என்று நோன்பு நோற்றுத் தன் சரீரத்தை ஒறுத்துப் பெற்று, இவன் ப்ரியத்தையே நடத்தக்கடவ தாயாய். (தந்தையாய்) இப்படி நோன்பு நோற்று வருந்தி வரங்கிடந்து பெற்ற தாயும் இட்டுவைக்கைக்கு ஒரு பை மாத்ரமாம்படி, இவனுக்கு உத்பாதகனாய் ஹிதம் பார்க்கும் தந்தையாய்.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பல அவதாரங்கள் எடுத்து செய்தது என்ன? (உயிராய்) - உயிர் என்பதால் ஆத்மா மற்றும் பிராணன் கூறப்பட்டது. தாயும் தந்தையும் செய்த செயல்கள், ஆசார்யன் செய்த செயல்கள் போன்ற அனைத்தையும் தனக்கு அவன் செய்ததாக அடுத்துக் கூற உள்ளதால் இவ்விதம் உரைக்கிறார். இந்த ஆத்மா தனக்கு நோக்கும் நன்மையையும் நோக்கக் கடவனாக உள்ள நிலை. உயிராய் என்றால் தாரகனாய் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (என்னைப் பெற்ற அத்தாயாய்) - நான் பிறந்தால் மட்டுமே தனக்கு நன்மையும் பேறும் உண்டு என்று எண்ணுபவன். வளர்ப்புத்தாய் போன்று அல்லாமல், “இவனைப் பெறவேண்டும்” என்று தனது சரீரத்தை வருத்திப் பெற்றெடுத்து, இவனுடைய நன்மைகளை மட்டுமே கருத்தில் கொள்கின்ற தாயாக உள்ளவன். (தந்தையாய்) - இப்படியாக நோன்பு நோற்று வருந்தி வரம் பெற்று ஈன்றெடுத்த தாய் இவனை வைத்துக் கொள்ள ஒரு பை மட்டுமே என்று எண்ணும்படியாக, இவன் உண்டாகக் காரணமாக நன்மை அளித்த தந்தை போன்றும் உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - அவ்வளவன்றிக்கே, (அறியாதன அறிவித்த) “சரீரமேவ மாதாபிதரௌ ஜநயத:” என்னுமளவன்றிக்கே, ஜ்ஞாந விகாஸத்தைப் பண்ணித் தரும் ஆசார்யனுமாய்; “ஸ ஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜநம்” என்கிறபடியே. “ஏதத் வ்ரதம் மம” , “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்னுமவனிறே. (அத்தா) மஹோபகாரகனானவனே! இவ்வுபகாரங்களை, உடையவனாகையாலே செய்தானென்கிறார்.

விளக்கம் - அது மட்டும் அல்ல. தாய் தந்தை குறித்துக் கூறியதைத் தொடர்ந்து ஆசார்யனை உரைக்கிறார். அவர்கள் இருவரும் செய்யும் உபகாரத்தைக்

காட்டிலும் ஆசார்யன் செய்யும் உபகாரம் அதிகம் என்பதை உணர்ந்த உள்ளார். (அறியாதன அறிவித்த) - ஆபஸ்தம்ப தர்மஸூத்ரம் - சரீரமேவ மாதாபிதரௌ ஜநயத: - தாய் தந்தையர் சரீரத்தை மட்டுமே அளிக்கிறார்கள் - என்பது போன்று, ஆனால் அது மட்டும் அல்லாமல், ஞானத்தை மலரச் செய்யும் ஆசார்யனாகவும் ஸர்வேச்வரன் உள்ளான். எப்படி? ஆபஸ்தம்பம் - ஸ ஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜநம் - ஆசார்யன் கல்வி மூலம் அளிக்கும் சரீரமே சிறந்தது - என்பதற்கு ஏற்றபடி ஆகும். இந்தச் சேதனனுக்கு ஆசார்யன் செய்யும் செயலை ஸர்வேச்வரன் இராமாயணத்தில் - ஏதத் வ்ரதம் மம - என்னைச் சரணம் புகுந்தவனைக் காப்பது எனது விரதம் - என்றும், கீதையில் - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னுடைய திருவடிகளை மட்டுமே உபாயமாகப் பற்று - என்றும் கூறியது காண்க. (அத்தா) - அத்தன் என்றால் ஸ்வாமி. ஸ்வாமியாக உள்ளதால் தாயாகவும் தந்தையாகவும் நின்று, அறியாதவற்றை உணர்த்தினான். ஞானம் அளித்தல், உபகாரம் செய்தல், ஸ்வாமியாக இருத்தல் என்பதே “அத்தா” எனப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - “மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச்சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண” என்கிறார். “பெற்ற தாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தை நீ மற்றையாராவாரும் நீ” என்றாரிதே. (நீ செய்தன) ஒன்று இரண்டாகிலிதே “இன்னது” என்னலாவது; ஆகையாலே, “நீ செய்தன” என்னுமித்தனை. ஸ்வாமியான நீ, சேஷபூதனான என்பக்கல் பண்ணின உபகாரங்கள் (அடியேன் அறியனே) உபகரித்த நீ அறியில் அறியுமித்தனை; என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்டப்போமோ அநுபவித்துக் குமிழி நீருண்டு போமித்தனையொழிய என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸுபால உபநிஷத் - மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச்சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண - தாய், தந்தை, சகோதர சகோதரிகள், வசிக்கும் இடம், சரணம் புகும் இடம், நண்பன், நன்மை ஆகிய அனைத்தும் நாராயணனே - என்றது காண்க. பெரியதிருவந்தாதி (5) - பெற்ற தாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தை நீ மற்றையாராவாரும் நீ - ப்ரஜை உற்பத்தி ஆகும் முன்பு உபகாரங்கள் செய்யும் தாய் போன்று ஆதரவாக உள்ளாய்; “தாய் உயிரைக் தாங்கும் ஒரு பை கொண்டவள் மட்டுமே” என்னும்படியாக அவளைக் காட்டிலும் உதவி செய்து, உற்பத்திக்குக் காரணமாக இருந்த தந்தை போன்று உதவுபவன் ஆவாய்; இப்படியாக ஆத்மாவுக்கு

விரோதியான சரீரத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பவர்களான அவர்கள் போன்று இல்லாமல், ஆத்மாவுக்கு ஞானமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் மிகவும் உயர்ந்த நன்மை அளிக்கவல்ல ஆசார்யனாகவும் உள்ளாய் - என்று இவரே கூறியது காண்க. (நீ செய்தன) - ஒன்று இரண்டு உதவிகள் செய்திருந்தால் "இது, இது" என்று கூறலாம்; பலவற்றையும் செய்வதால் "நீ செய்தன" என்று பன்மையில் பொதுவாக உரைக்கிறார். ஸ்வாமியாக உள்ள நீ தாழ்ந்தவனான எனக்குச் செய்த உபகாரங்கள், (அடியேன் அறியேனே) - என்னால் கூறி முடிக்க இயலுமோ? உனக்கு மட்டுமே அறியக்கடவதாகும். நீரில் விழுகின்ற ஒரு பொருள் தரையைச் சென்று சேர்ந்தவுடன் மட்டுமே நீர்க்குமிழிகள் வருவது போன்று, மிகவும் ஆழ்ந்து அனுபவித்தால் மட்டுமே நீ செய்தவற்றை உணர இயலும் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 85)

82. எரிகொள் செந்நாயிறிரண்டுடனே யுதயம் மலைவாய்

விரிகின்ற வண்ணத்த வெம்பெருமான் கண்கள் மீண்டவற்றுள்

எரிகொள் செந்தீவீழ்சுரரைப்போலே வெம்போலியர்க்கும்

விரிவசொல்லீரிதுவோ வையமுற்றும் விளரியதே

பொருள் - அக்னியைக் கக்குவதான சிவந்த இரண்டு சூரியன்கள் ஒரே நேரத்தில் உதயமலையின் மேல் உதிப்பது போன்று ஸர்வேச்வரனின் திருக்கண்கள் காணப்படுகின்றன. அக்னி போன்ற ஜ்வாலையுடையதான அவை, சிவந்த நெருப்பில் விழும் அசுரர்களுக்கு எவ்விதம் உள்ளனவோ அதே போன்று பகவத்விஷயத்தில் பிரேமை உள்ள என் போன்றவர்கள் விஷயத்திலும் உள்ளனவே! மூன்று உலகங்களும் விரும்புவது இதனையோ? எனது தோழிகளே, உரைப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - ஜீயர் "எனக்கு இப்பாட்டுச் சொல்ல வநபிமதமாயிருக்கும்" என்றருளிச் செய்வர். உருவெளிப்பாட்டிலே ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கண்கள் பாதகமாகிறபடியை சொல்லுகிறதிறே. இவருடைய வாற்றாமையுண்டாகிலிறே இப்பாசுரஞ் சொன்னால் நமக்கு ஸாத்திப்பது.

விளக்கம் - இந்தப் பாசரம் தனக்கு விருப்பமானது அல்ல என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார்; காரணம் பெரியதிருமொழி (7-1-9) - தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணா - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள மிருதுவான கண்களை, “எரிகொள்” என்று பாதகமாக உரைப்பதால் ஆகும் என்று கருத்து. ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கண்கள் நமக்கு எவ்விதம் பாதகம் ஆகிறது என்று உரைக்கிறார். இவள் அளவிற்கு நமக்கு பிரிவாற்றாமை ஏற்பட்டால் மட்டுமே நம்மால் இவள் கூறுவதை அனுபவிக்க இயலும்.

வ்யாக்யானம் - (எரியித்யாதி) நெருப்பையுமிழா நிற்பனவாய், சிவந்திருந்துள்ள நாயிறிரண்டு உதயகிரியிலே யுடனே விரிக்கின்ற எரிபோலே உதயகாலத்திலே பரம்புகிற அவற்றின்படியை யுடைத்தாயிரா நின்றன ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கண்கள். (மீண்டித்யாதி) ஆதித்யனுதிக்கு மளவிலே மந்தேஹாரென்பார் சில அஸுரர்கள் ஆதித்யாதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு போகவொட்டாதே நிரோதிப்பார்களாய், ப்ராஹ்மணர் நீர் பொகுடுகிறவித்தாலே ஆதித்யனுக்கு ஒரு தேஜஸ்ஸு பிறந்து, அதிலேயவர்கள் புக்கு முடிந்து போகையா யிருப்பதுண்டிறே; அப்படியே, புறம்பு போக்கற்றுத் திரியட்டும் அவ்வாதித்யர்களுடைய அந்த எரிகிற நெருப்பிலே விழுந்து முடிந்து போகிற வஸுரர்களைப்போலே. (எம்போலியர்க்கும் விரிவ) என்னைப்போலே யாசைப்பட்டு நோவுபடுகிற வர்களுக்கெல்லாம் அஸுரர்களுக்குப்போலே இவை பாதகமாய்க் கொண்டு ப்ரகாசமாகா நின்றது. (சொல்லீர்துவோ வையம் முற்றும் விளரியதே) வேகமாக கையெடுத்துக் கூப்பிடுகிறவதுக்கு மடி இதுவோ? சொல்லி கோள். இவை பாதகமாயோ லோகமாகக் கூப்பிடுகிறதென்கிறாள், வாயுந்திரையுகளிற்படியே. அன்றிக்கே (மீண்டவற்று ளெரிகொள் செந்தீவீழ்சுரரைப்போல வெம்போலியர்க்கும்) அவ்வாதித்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸிலே விழுந்து முடிந்து போகிற அந்த ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளைப் போலேயாயிற்று என் போல்வார்க்கும் இக்கண்கள் பாதகமாகிறபடி. (விரிவசொல்லீர்) இவ்வளவிலெனக்கொரு புகலிடஞ் சொல்லீர். விரிகையாவது பரம்புகையாய், அத்தாலே போய்ப் புகுகையாய் புகலிடமென்று வருகிறது.

விளக்கம் - (எரியித்யாதி) - நெருப்பை உமிழ்வதாக உள்ள சிவந்த இரண்டு சூரியன்கள் உதயமலையில் உள்ளது போன்று. உதயகாலத்தில் எங்கும் தங்களுடைய அக்னியைப் பரப்புகின்ற அவற்றின் ஸ்வபாவம் உள்ளதாகத் தோன்றும் ஸர்வேச்வரனின் கண்கள். (மீண்டித்யாதி) - இப்படியாகச் சூரியன் உதயமாகும்போது, மந்தேஹாருணம் என்ற த்வீபத்தில் உள்ள மந்தேஹர் என்ற அசுரர்கள் அவனுடைய தேரை நகர விடாமல் நிறுத்தி அழிக்க முயல்வர். அப்போது அந்தணர்கள் காயத்ரீ மந்த்ரம் கொண்டு தூயமையாக்கப்பட்ட அர்க்ய தீர்த்தம் விடும்போது, சூரியனுக்கு ஒரு புதிய தேஜஸ் ஏற்படுகிறது. அப்போது எழுகின்ற அவனுடைய அக்னியில், விளக்கில் விழும் விட்டில் பூச்சிகள் போன்று, அந்த அஸுரர்கள் அழிகிறார்கள். இப்படியாகத் திரிகின்ற அந்த சூரியன்களின் எரியும் நெருப்பில் விழுந்து முடியும் அஸுரர் போன்று. (எம்போலியர்க்கும் விரிவ) - என்னைப் போன்று அவன் மீது மிகவும் ஆசை கொண்டு அதனால் துன்பம் அடைபவர்களுக்கும், அவை அஸுரர்களுக்கு எவ்விதம் பாதகம் உண்டாக்குகின்றனவோ, அது போன்று பாதகம் செய்தபடி உள்ளன. (சொல்லீரிதுவோ வையம் முற்றும் விளரியதே) - லோகம் முழுவதும் அவனைக் கையெடுத்து அழைப்பதற்கு இதுவோ விளைவு? நீங்களே கூறவேண்டும். இவனுடைய இந்தத் தீயில் விழுந்து அழிவதற்காகவோ உலகம் அவனை அழைக்கிறது? திருவாய்மொழி (2-1-1-) - வாயும் திரையுக்கும் - பாசுரத்தில் தனக்கு நேர்ந்த துன்பம் போன்று அனைத்து உயிர்களும் அவனைப் பிரிந்து துன்பப்படுவதாக எண்ணியவள் அல்லவோ? அதனால்தான் இவ்விதம் உரைக்கிறாள். அல்லது, (மீண்டவற்று ளெரிகொள் செந்தீவீழசுரரைப்போல வெம்போலியர்க்கும்) - ஆதித்யர்களின் சிவந்த அக்னியில் விழுந்து முடிந்து போகும் அந்த அஸுரபிறவிகள் போன்று, என்னைப் போல அன்புடன் உள்ளவர்களுக்கும் இந்தக் கண்கள் பாதகம் ஏற்படுத்துகின்றன. (விரிவசொல்லீர்) - ஆகவே எனக்கு ஒரு புகலிடம் உரைப்பீர்களாக. விரிதல் என்பது பரந்து விரிந்தபடி இருத்தல்; ஆகவே போய்ச் சேரவல்ல ஒரு புகலிடம் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்